

June Gray

Ontwapend

Opedragen aan alle mannen en vrouwen die met het leger getrouwd zijn. Jullie zijn de sterkste, aardigste en dapperste mensen die ik ken en het is me een eer bij jullie te mogen horen. Dienen in het leger is zwaar, maar jullie kanjers kunnen het aan.

De situatie inschatten

Het was niet helemaal mijn schuld. Het was meer aan Henry Logan, mijn huisgenoot en kapitein bij de luchtmacht, te wijten. Die vent was al vijf weken lang vreselijk chagrijnig geweest, wat niets voor hem was, en ik wilde iets doen om een glimlach bij hem tevoorschijn te toveren. Dus die bewuste zaterdagavond stelde ik voor dat we naar onze favoriete bar in Bricktown zouden gaan om de hele avond te zuipen, in de overtuiging dat Henry, zelfs met een pesthumeur, een biertje niet zou afslaan.

Toen hij zijn Mustang had geparkeerd, liepen we in stilte naar Tapwerks. Ik hoopte dat hij mij in vertrouwen zou nemen en ging vertellen wat hem dwarszat, maar dat gebeurde helaas niet.

‘Wat heb je toch?’ vroeg ik.

Henry stak zijn handen in de zakken van zijn jack en haalde zijn schouders op. ‘Niks, hoezo?’

Ik trok mijn rechterwenkbrauw op. Daar kwam hij bij iemand anders misschien mee weg, maar niet bij mij. Ik kende hem al dertien jaar en we woonden al twee jaar onder één dak. Ik kon aan zijn gezichtsuitdrukking zien wat hij dacht. ‘Kom op nou, of ben je soms ongesteld?’ vroeg ik, terwijl ik hem plagend een por met mijn elleboog gaf. ‘Heb je een tampon nodig?’

Daar moest hij dan eindelijk een klein beetje om lachen. ‘Wat ben je toch een gek wijf, Elsie,’ zei hij. Hij wilde in mijn bruine krullen woelen, maar ik was hem te slim af en dook weg. ‘Hé,’ zei ik, ‘van mijn haar blijf je af, ja!’

Ik gaf hem een arm toen we voor de bar in de rij stonden te wachten – Tapwerks was in het weekend razend populair – om een beetje warm te blijven. Hij was één meter negentig en breed gebouwd; de juiste persoon om warmte bij te zoeken.

Ik keek naar de mensen in de rij, allemaal in leuke vrijetijdskleding, en wierp een blik op Henry's gezicht dat gedeeltelijk werd beschonen door het licht van de bar. Het viel me op dat hij niet langer de slungel was met wie ik was opgegroeid, maar een man en nog een knap exemplaar ook. Natuurlijk wist ik wel dat hij er goed uitzag – ik was verdorie al verliefd op hem vanaf het moment dat mijn broer in de hoogste klas van de middelbare school met hem bevriend raakte – maar zijn gezicht zag er door de lichtval opeens anders uit. Zijn donkere korte haar en de stoppels op zijn krachtige kaken staken mooi af tegen zijn lichtbruine huid en zijn grote neus met een deukje in de punt paste bij het kuiltje in zijn kin. Maar zijn ogen trokken mijn blik het meest; die waren strakblauw en leken mijn gedachten te kunnen lezen.

Ik keek een poosje naar hem, waarbij ik een eigenaardige sensatie in mijn borst voelde, en kreeg toen door dat hij terugkeek.

‘Gaat het, Elsie?’ vroeg hij met zijn hese stem. Was zijn stem altijd al zo sexy geweest?

Ik glimlachte zo stralend mogelijk en zette mijn verwarrende gedachten van me af. ‘Ik vroeg me alleen af waarom je nog geen vriendin hebt.’

Zijn mond vertrok en hij stootte zijn elleboog in mijn zij, maar hij gaf geen antwoord.

De twee dansvloeren waren afgeladen en alle tafels en stoelen waren bezet, dus bleven we bij de bar hangen en deden ons best om de barman onze kant op te laten kijken. Ik ben maar één meter zevenenzestig, dus Henry had meer kans om gezien te worden, maar op de een of andere manier scheen de mannelijke bartender hem steeds over het hoofd te zien.

‘Laat mij eens.’ Ik ging op de koperen buis staan die onder aan de bar bevestigd zat en deed mijn armen over elkaar zodat mijn décolleté goed naar voren kwam.

Het viel de bartender ook op. Hij kwam met een goedkeurende blik mijn kant op lopen. ‘Zeg het maar.’

‘Een Woodchuck Cider, een Sam Adams en twee tequila's,’ zei ik en ik ging weer rechtop staan.

Henry keek me afkeurend aan toen ik van de reling af kwam.

‘Wat nou?’ vroeg ik, geheel en al voorbereid op een preek. ‘Het heeft toch gewerkt?’

Hij keek me misprijzend aan, maar hield zijn mond. Jezus, wat kreeg hem dan wel aan de praat?

Nadat we de drankjes ophadden, bleven Henry en ik met het koude flesje in de hand rondhangen. Hij bleef me boos aankijken en ik deed net of het me niet opviel door steeds om me heen te kijken. Tot mijn opluchting zag ik een paar van zijn luchtmachtvrienden en ze gebaarden dat we bij hen aan tafel moesten komen zitten. Henry pakte me bij de hand en ging me voor door de zee van mensen.

‘Hé!’ Sam, ook kapitein, stak bij wijze van begroeting zijn flesje bier in de lucht.

Ik sloeg toostend mijn flesje cider ertegenaan. Henry knikte even en zei: ‘Hallo.’ De twee mannen keken elkaar veelbetekend aan en toen schudde Henry bijna onmerkbaar het hoofd.

Beth, Sams vriendin, omarmde me, voordat ik begreep wat er tussen die twee mannen aan de hand was. ‘Hoe gaat het?’ vroeg ze. ‘Tijd niet gezien.’

‘Ja, goed. Druk gehad,’ zei ik, terwijl ik Henry in de gaten hield. ‘En met jou?’

Beth gaf antwoord, maar de band zette in, waardoor ik haar niet kon verstaan. We stonden met z’n allen een tijdje mee te bewegen op de muziek, uitgezonderd die dooie naast me. Henry zette onmiskenbaar een domper op de feestvreugde, maar als zijn beste vriendin was het mijn plicht om hem uit de put te halen.

Ik ging op mijn tenen staan en trok zijn hoofd naar me toe, zodat ik in zijn oor kon schreeuwen. ‘Wil je dansen?’

Hij keek me aan, wierp een blik op de bijna verlaten dansvloer en zei: ‘Dacht het niet.’

Ik deed net of ik hem niet had verstaan, pakte met een ondeugende glimlach zijn hand en trok hem tussen de mensen door de dansvloer op.

‘Ik zei nee,’ zei hij en hij draaide zich om.

Maar ik had zijn hand nog steeds vast, dus ging ik voor hem staan dansen. Ik trok zijn arm om mijn middel en schonk hem, al meedeinend op de muziek, mijn verleidelijkste glimlach.

Hij sloeg zijn ogen ten hemel, maar ik bleef dansen, ervan over-

tuigd dat hij vroeg of laat toch zou toegeven. Hij hield van lol trappen; hij moest gewoon die chagrijnige bui van zich afzetten.

Er kwamen meer mensen dansen en ik werd onverwacht tegen Henry aan gedrukt, en ik kon niet op tijd voorkomen dat mijn heupen die van hem raakten.

Dat had onmiddellijk twee reacties tot gevolg. De uitdrukking op Henry's gezicht veranderde op hetzelfde moment dat ik iets in zijn spijkerbroek voelde bewegen. Ik kreeg een knalrood hoofd, maar toen ik me terug wilde trekken, greep hij me stevig vast en drukte me nog steviger tegen zich aan.

'Waar ben jij nou mee bezig?' vroeg hij, met zijn hete adem in mijn nek. 'Je wilde toch dansen?'

Mijn hart ging als een razende tekeer, maar ik had hem zelf uit zijn tent gelokt en kon niet meer weg. Ik keek hem aan, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was dat er een stijve tegen mijn buik prikte, en maakte gebruik van het feit dat hij zo vlak bij me was. 'Waarom wil je niet praten?'

'Ik wil nu al helemaal niet praten,' zei hij, met zijn blik op mijn mond gericht. De adem stakte in mijn keel toen hij over zijn onderlip likte. 'Ik doe liever iets anders.'

Op dat moment had ik het niet meer. Henry was mijn beste vriend, mijn huisgenoot, mijn grote broer. Hij betekende heel veel voor me, maar ik zou nooit met hem het bed induiken. Die hoop had ik lang geleden al opgegeven, toen hij me zeer duidelijk maakte dat hij me als een zusje beschouwde en niets meer.

En nu stond hij daar, met een duistere blik in zijn ogen en zijn armen om me heen. Het vijftienjarige meisje in mij was dolblij, maar eerlijk gezegd was de zesentwintigjarige vrouw die ik ben een tikje zenuwachtig.

Ik trok me los en zette een stap naar achteren. Ik had een hoofd als een biet, mijn hart ging als een razende tekeer en ik tintelde van de sensuele spanning.

Henry glimlachte me schaamteloos toe. 'Genoeg gespeeld?' schreeuwde hij boven de muziek uit.

Ik knikte. Ja, genoeg gespeeld. Voorlopig althans.

Weet je wat het is? Het was nooit de bedoeling geweest dat Henry en ik in één huis zouden wonen. Mijn broer Jason en hij raak-

ten op de middelbare school bevriend. Jason wilde altijd al bij de luchtmacht en aangezien mijn vader en grootvader allebei piloot waren geweest, was het hem min of meer met de paplepel ingegoten. Waarschijnlijk raakte Henry er door Jason van overtuigd dat ook hij het leger in wilde. Dus hadden ze samen de opleiding gevolgd en waren ze allebei bij de luchtmacht terechtgekomen: Jason bij de inlichtingendienst en Henry bij de beveiliging. Ze werden gestationeerd in Oklahoma, op luchtmachtbasis Tinker, en huurden een etage in het zuiden van de stad.

Ik hing er altijd maar wat bij, als het vijfde wiel aan de wagen. Ik was twee jaar jonger en wilde irritant genoeg altijd in hun buurt zijn. Bovendien was ik ook nog eens een meisje en wilden ze, tot mijn verdriet, niets met mij te maken hebben. Toch was ik er altijd van overtuigd geweest, zelfs al toen hij nog een beugel had, dat Henry en ik zouden trouwen. Als jonge tiener zag ik hem als de prins op het witte paard, maar eenmaal wat ouder zag ik voor me hoe hij me als foute jongen op zijn motor op kwam pikken. Het waren maar dagdromen en later kreeg ik door dat hij zeker niet perfect was. Henry kon soms echt een lul zijn, zoals alle mannen.

Na school ging ik in Oklahoma als webdesigner aan de slag en sliep ik een paar maanden bij hen op de bank, terwijl ik spaarde voor een eigen etage. Henry vond het maar niets en deed zijn best om onderdak voor me te regelen. Ik weet nog dat ik op een zondagochtend aan tafel ging zitten en de krant opengeslagen aantrof bij de 'te huur'-advertenties, waarvan hij sommige al had omcirkeld. Zijn niet zo subtiele manier om aan te geven dat ik op hun lip zat.

Door Henry ging ik wat enthousiaster op zoek, maar toen werd Jason naar Afghanistan uitgezonden en vroeg hij of ik zijn kamer wilde tijdens het halfjaar dat hij weg zou zijn. Omdat me dat een hoop geld scheelde, hapte ik gretig toe.

Uiteraard wist ik niet dat mijn broer nooit terug zou keren.

Hij was informatie aan het verzamelen en praatte in een wijk in Kabul met de bewoners, toen er plotseling op hem werd geschoten. Jason was op slag dood. Ik kan het nog steeds niet bevatten en koester nog steeds de hoop dat hij ooit in de bergen van Afghanistan zal worden aangetroffen, slecht eraan toe maar levend

en wel, en dat de man die we hebben begraven een onbekende was.

Het is vergezocht, maar ik ben er nu eenmaal erg goed in om mezelf voor de gek te houden.

De volgende ochtend liep ik dan ook met een glimlach mijn kamer uit en deed net alsof er bij Tapwerks niets was gebeurd. Ik slofte in mijn flanellen pyjama de keuken in en zette het koffiezetapparaat aan. Henry kwam zijn kamer uit, nog steeds nurks, en pakte de koffiemokken. Ik ging eieren bakken en hij deed de boterhammen in het broodrooster. Toen de koffie doorgelopen was, schonk hij in en zette hij de mokken op de tafel. Ik verdeelde de eieren over twee borden, legde er een beboterde, geroosterde boterham bij en kwam bij hem aan tafel zitten.

We aten in stilte, zodat we het niet over de avond ervoor hoefden te hebben. Het stelde waarschijnlijk niets voor, hij had me wellicht alleen een lesje willen leren omdat ik altijd zo nieuwsgierig ben. Maar dat was dan wel een lange, harde les.

Er bleef brood in mijn keel steken en ik goot snel wat koffie naar binnen. Mijn onreine gedachten over Henry weet ik maar aan een tekort aan seks. Een goede beurt, en er zou niks meer aan de hand zijn.

Het was alweer ruim een jaar geleden dat ik seks had gehad. Ik had toentertijd een relatie met een collega, maar die ging een paar maanden na Jasons overlijden uit. Ik kon het verdriet niet aan en Brian kon me geen troost bieden, dus dat was dat. Maar hoewel Brian geen heel erg goede minnaar was, was hij altijd nog beter dan mijn vibrator.

Tegen die tijd werd mijn vriendschap met Henry ook een stuk hechter; we hadden het allebei erg moeilijk met de dood van Jason en kwamen daardoor in een patroon terecht van steeds weer ruzie maken en het vervolgens weer goed maken. Maar uiteindelijk kregen we een ijzersterke band, gesmeed door het gemis. We waren familie geworden.

‘Wat ga je doen?’ vroeg hij, over zijn donkere borstharen wrijvend.

‘Ik ga in Earlywine hardlopen,’ zei ik, en ik at mijn laatste stukje ei op. ‘Hoezo, had je een ander voorstel?’

‘Nee,’ zei hij, met zijn hoofd in zijn handen. ‘Ik ga maar weer

naar bed. Kijken of ik de kater met slaap kan verdrijven.’

‘Heb je een kater?’ vroeg ik. We hadden Tapwerks pal na het geladen moment op de dansvloer verlaten. Hij had maar één tequila en één biertje op.

Hij pakte de vuile borden en zette ze in de gootsteen. ‘Ik heb nog wat bier gedronken toen jij naar bed was.’

Ik trok mijn wenkbrauwen op. Dit was al de derde keer in drie weken tijd dat hij in zijn eentje had zitten drinken. Er was iets heel erg mis. ‘Henry,’ zei ik en ik ging tegen het aanrecht aan staan. ‘Wil je soms met me praten?’

Hij krabde aan de stoppels op zijn wangen en keek me rustig aan. ‘Ja, misschien wel, maar nu niet,’ zei hij en hij ging weer naar zijn slaapkamer.

Ik deed de was in de wasmachine en ruimde mijn kamer op, zodat Henry genoeg tijd had om zijn hart bij me uit te komen storten. Tegen drie uur moest ik wel toegeven dat dat niet ging gebeuren, dus trok ik mijn joggingkleren aan en ging naar het park om mijn zorgen weg te rennen.

Earlywine is een groot park met een zwembad en ook een pand van de YMCA. Er is tevens een atletiekbaan en het was er, zoals altijd op een warme zondagmiddag, behoorlijk druk. Overal waren gezinnen aan het barbecueën, kinderen aan het voetballen en mensen aan het hardlopen of snelwandelen. Terwijl ik zo eens rondkeek, werd ik plotseling overvallen door heimwee. Ik was al sinds kerst niet meer in Californië geweest en ik miste mijn ouders, maar het viel niet mee om naar huis te gaan, want alles daar deed me aan Jason denken.

Om mezelf af te leiden, keek ik tijdens het hardlopen naar de lekkere stukken en ik zag ze stuk voor stuk al naakt rennen. Dat kwam puur door Henry; door wat hij me gisteren had geflikt, was mijn libido aangewakkerd. Ik had het lang onderdrukt en daar vrede mee gehad, maar eenmaal tot leven gekomen, kon ik nergens anders meer aan denken.

Er kwam een vent op sportschoenen langsrennen in een korte broek, en weinig meer aan. Toen hij voor me rende kon ik zijn achterkant eens goed bekijken. Hij had een mooie gespierde rug en zijn kuiten waren prachtig. Hij had vast door dat ik hem aan

het opnemen was, want hij keek grijnzend achterom en moedigde me aan naast hem te komen rennen.

Ik zette al een tandje bij, toen ik opeens geroepen werd. Ik zag Danielle, de vriendin van een van Henry's maten, mijn kant op komen en ik bleef staan.

'Hoi!' zei ik, met nog één blik op die vent, in de hoop dat hij nog een rondje om het park zou doen. Ik wendde me tot Danielle en zag dat ze joggingkleden aanhad. 'Wat zie je er goed uit.'

Ze glimlachte stralend. 'Dank je. Ik heb verleden week mijn streefgewicht bereikt en om het te vieren heb ik meteen een nieuwe outfit gekocht.'

Ik stak mijn duim naar haar op. Danielle en ik hadden elkaar een paar maanden geleden op een feestje leren kennen en toen was ze wat te zwaar geweest, maar nu zag ze er in een capribroek en een tanktop supergezond uit. Ik was me opeens erg bewust van mijn lubberende broek en oude T-shirt met een gat onder de linkeroksel.

'En, ben je al gewend aan de uitzending?' vroeg Danielle terwijl ze rekoefeningen begon te doen.

Ik bleef als bevroren staan. 'Uitzending?'

'Heeft Henry niets gezegd?' vroeg ze, enigszins verward. 'Het squadron vertrekt over veertien dagen.'

'Hè?' Mijn hart, dat zich net enigszins had hersteld na het hardlopen, ging inmiddels weer tekeer. 'Hoe lang is dat al bekend?'

'Nou, Mike heeft het twee maanden geleden gehoord,' zei ze, verontschuldigend haar schouders ophalend.

Ik piekerde me suf over waarom Henry me er niets over had verteld en kon maar één reden bedenken. 'Ze worden zeker naar Afghanistan uitgezonden?' vroeg ik, met een brok in mijn keel.

Danielle liet haar schouders hangen. 'Waarom heeft hij het jou nou niet verteld? Jullie zijn toch huisgenoten?'

Mijn neusgaten stonden wijd opengesperd van woede, wat niet echt aantrekkelijk was, dat geef ik toe. 'Ja, dat klopt.'

'Sorry hoor, ik had geen idee dat je er niets van wist.'

Ik schonk haar een flauw glimlachje. 'Daar kun jij ook niets aan doen.' Ik nam afscheid en liep naar mijn auto. Henry zou niet de kans krijgen net als mijn broer in Afghanistan om te komen, want ik stond op het punt hem te wurgen.

Het geweer laden

Het was niet zo dat ik overdreven reageerde op het nieuws van de uitzending. Dat vond ik zelf tenminste niet. Maar wat dingen geheimhouden betreft, had ik met Henry al genoeg ellende meegeemaakt. Ten eerste het gedoe met Bobby Santos op de middelbare school. Bobby was een lieve – maar wel wat verlegen – jongen, die mij mee wilde nemen naar het eindbal en daarbij Henry's hulp had ingeroepen, omdat Jason dat waarschijnlijk toch niet zou doen. Henry was het op de een of andere manier vergeten aan mij door te geven, en ik kwam er pas na het feest achter, toen Bobby's neef me tekst en uitleg vroeg over waarom ik Bobby had laten zitten. Henry had zijn verontschuldiging aangeboden en gezegd dat hij het gewoon was vergeten, dat hij te veel aan zijn hoofd had gehad. Tuurlijk, joh.

En dan was er nog het grootste geheim aller tijden, waardoor ik bijna uit de flat was getrokken. Henry had zo'n beetje op de dag dat Jason omkwam al het nieuws gekregen, maar hij vertelde het mij veel later, pas toen het officieel bekend werd en familie en vrienden op de hoogte werden gesteld. Hij had het gedaan, zei hij, om mij nog even te sparen. Ik kan dat nu wel waarderen, maar toentertijd was ik zo witheet van woede geweest dat ik een week lang in Californië ben gebleven. Jason werd pas een maand later begraven, toen zijn stoffelijk overschot eindelijk uit Afghanistan overkwam, maar ik kon Henry's aanwezigheid even niet verdragen.

Ik vraag me nog steeds af hoe het hem is gelukt om normaal te doen, en niet te laten merken dat zijn beste vriend was omgekomen. Henry was een uitstekend acteur.

Dus ik was beslist niet overdreven bezig toen ik na het hardlopen terugreed naar huis, door rood reed, bijna op het langzaam opengaande hek van het flatgebouw knalde en mijn Prius schots en scheef parkeerde. Ik stootte de betonnen trap op en stormde

onze flat binnen. ‘Henry!’ riep ik, terwijl ik naar zijn slaapkamer stampte, met mijn vuist hard op zijn deur ramde en met leedvermaak dacht aan zijn kater. ‘Henry Mason Logan, kom als de sodemieter je kamer uit!’

Zijn deur ging op een kier open en hij keek me met een slaapdrongen kop aan. ‘Wat is er?’ bromde hij.

‘Ga jij over veertien dagen naar Afghanistan?’

Hij was meteen klaarwakker. ‘Ja.’

‘En wanneer ging je me dat vertellen?’

‘Nou, een dezer dagen.’

‘O ja, onderweg naar het vliegtuig, zeker?’ Ik onderdrukte de tranen. ‘Waarom heb je het niet gezegd? We zijn toch vrienden!’

Hij deed de deur helemaal open en zag er terneergeslagen uit. ‘Ik wist niet goed hoe.’ Hij zette een stap naar me toe, maar ik deed een stap naar achteren.

‘Wat dacht je van: “Zeg, ik ben uitgezonden naar het land waar je broer is omgekomen”?’

‘Nou, en daarom heb ik het je niet verteld. Ik wist dat je door het lint zou gaan.’ Hij ging met zijn hand door zijn donkere haar-dos.

‘Dat is toch logisch? Jason is daarnaartoe gegaan en is nooit meer teruggekeerd!’ Ik stond te trillen van de inspanning die het kostte om niet te gaan huilen. Henry had me vaak genoeg zien huilen, maar ik wilde me deze keer niet laten gaan.

‘Er gaat mij niet hetzelfde gebeuren als Jason.’ Hij liep met gespreide armen op me af. ‘Elsie...’

‘Dat maakt me geen bal uit,’ zei ik, uit zijn buurt blijvend. Ik was onredelijk, dat wist ik ook wel, maar toch kon ik er niets aan doen. Ik kon me niet meer inhouden en de tranen biggelden over mijn wangen. Jasons dood zou altijd een trauma blijven. Ik moest er niet aan denken dat ik Henry ook kwijt zou raken. ‘Kun je er nog onderuit?’ fluisterde ik. ‘Alsjeblieft?’

Het was natuurlijk een stomme vraag, maar ik was wanhopig. Als Henry naar Afghanistan ging, zou hij nooit meer terugkeren, dat wist ik zeker.

Henry fronste zijn wenkbrauwen en schudde zijn hoofd. Hij zei met opeengeklemd kaken: ‘Je weet best dat dat niet gaat.’

‘Maar...’

Hij pakte mijn armen vast. ‘Elsie, ik kán er niet onderuit. Oké?’ zei hij beslist. Iets vriendelijker voegde hij eraan toe: ‘Als het had gekund, had ik dat wel gedaan.’

Ik kon geen woord meer uitbrengen, mijn keel zat dichtgeschroefd, en ik wist niet eens wat ik moest zeggen als dat niet zo was geweest, dus ik liep weg en verborg me in mijn slaapkamer voor de waarheid.

Ik praatte drieëntwintig uur niet met Henry. Ik had tijd nodig om tot bedaren te komen, zodat ik geen dingen zou zeggen waar ik spijt van zou krijgen.

Ik wist niet wat nu erger was: het feit dat hij naar het land ging waar mijn broer was omgekomen of het feit dat hij het niet had verteld.

Ik werd telkens weer overspoeld door boosheid en angst; en het meest nog angst, moet ik bekennen. Elke keer dat ik Henry zag, twijfelde ik tussen hem een stomp in zijn maag geven of hem vastpakken om nooit meer los te laten.

Hij was de volgende dag eerder op dan ik en probeerde het goed te maken met een heerlijk kopje koffie. Maar ik liep zonder op of om te kijken langs hem heen en zette koffie voor mezelf, en liep zonder gedag te zeggen de deur uit.

Ik bleef tot halfnacht op mijn werk en ging samen met een collega ergens iets eten, voordat ik eindelijk naar huis ging. Henry was op de bank in slaap gevallen met een boek.

Ik sloop nieuwsgierig naar hem toe om de titel van het boek te kunnen lezen: *De kunst van het oorlogvoeren* door Sun Tzu. Een zeer toepasselijke titel, aangezien we onze eigen strijd aan het voeren waren.

Ik wilde eigenlijk de kamer uit gaan, maar toen ik hem zo zag slapen, met gefronste wenkbrauwen en een samengeknepen mond, kon ik niet anders dan blijven. Ik zette heel even mijn woede van me af en dacht aan toen we elkaar hadden leren kennen. We waren naar Monterey verhuisd toen mijn vader de luchtmacht verliet en dus was Jason nieuw op de middelbare school. Tijdens de lunch in de schoolkantine was Henry op hem afgestapt en had hij hem uitgenodigd om bij hem en zijn vrienden te komen zitten. Niet lang daarna kwam Henry bij ons langs.

Ik was toen nog een brugpieper, brutaal en slungelig en met een bos krullen die tegen de avond ging kroezen, dus totaal onvoorbereid voor de komst van de jongen uit mijn dromen. Henry had donker, piekerig haar en een rustige uitstraling. Hij glimlachte weinig vanwege zijn beugel en kwam daardoor wat nurks over, maar hij was toen al een stuk. Voor mij was hij sexyer dan welke popzanger ook.

‘Je haar ziet er niet uit,’ zei hij, bij wijze van begroeting.

‘Dat van jou anders ook niet,’ zei ik meteen.

Hij glimlachte, een en al beugel en rimpeltjes rond zijn ogen, en ik was op slag verliefd.

Zijn lange haar en zijn beste vriend waren inmiddels verleden tijd en wat Henry en ik nog gemeen hadden, werd rap minder. Het enige wat we nog wel hadden gehad – het vertrouwen – werd nu zwaar op de proef gesteld.

Ik was natuurlijk niet helemaal redelijk. Ik wist ook wel dat er zo vaak mensen afscheid moesten nemen van hun dierbaren, dat ik niet de enige was die dat meemaakte. Heel wat mensen in het leger waren vaak een jaar lang weg – zodat ze afwezig waren op verjaardagen, jubilea en zelfs bij de geboorte van hun kind – en ik was ook niet de eerste van wie er een familielid was gesneuveld.

Maar dat mocht dan allemaal wel waar zijn, toch deed het verdriet. Henry ging al over veertien dagen weg. Ik zou in mijn een-tje in de woning achterblijven, met mijn angst en nachtmerries als enige gezelschap.

Henry maakte een zacht geluidje achter in zijn keel, tussen een kreun en een grom in, maar hij werd niet wakker. Mijn woede zakte toen er iets in het kruis van zijn spijkerbroek bewoog, maar voordat er ook maar iets gebeurde, trok ik aan zijn schouder. ‘Henry.’

Hij deed zijn ogen open en door zijn slaperige ogen kreeg ik slappe knieën. Zou hij er ook zo uitzien na een potje seks? Waarom wilde ik dat zo graag weten?

‘Hoi,’ zei hij hees. Hij pakte snel mijn hand vast zodat ik er niet vandoor kon gaan. ‘Zeg het maar, Els.’

Ik keek hem aan en zag berouw in zijn ogen. ‘Waarom heb je het me niet verteld?’

Hij bleef me aankijken. ‘Tja, had ik dat maar gedaan,’ zei hij. ‘Ik

vond het vreselijk, maar ik wist gewoon niet hoe ik het ter sprake moest brengen.'

Ik knikte. 'Dat snap ik. Maar ik moet erop kunnen vertrouwen...'

'Natuurlijk kun je me vertrouwen.'

'... dat je me als een volwassene behandelt.'

Hij zuchtte en zijn brede borst ging op en neer. 'Ik kan er niets aan doen, ik heb je altijd willen beschermen.' Hij kneep in mijn hand. 'En ik weet dat je volwassen bent. Je bent een mooie, prachtige vrouw geworden.'

Hoewel ik bloosde, zei ik: 'Daar trap ik mooi niet in.'

'Jammer, soms kom ik er wel mee weg,' zei hij grijnzend. 'Maar we hebben het hele weekend nog om iets leuks te doen. Wat stel je voor?'

Ik trok mijn rechterwenkbrauw op. 'Wil je jouw laatste weekend met mij doorbrengen? Moet je dan niet naar je ouders toe?'

'Nee.' Hij ging er verder niet op in. Hij had een moeizame relatie met zijn ouders en praatte daar zelden over. 'De rest die wordt uitgezonden, heeft wat te doen, dus ik sta dit weekend geheel en al tot jouw beschikking.'

Ik dacht aan iets wat we al een tijdje niet hadden gedaan, iets wat we allebei leuk vonden toen Jason er nog was. 'Zullen we anders in de Red Rock Canyon gaan kamperen?'

'En abseilen?' vroeg hij, met glimmende ogen van enthousiasme.

'Uiteraard.'

Hij kwam overeind en legde het boek op de salontafel. Hij kneep in mijn hand in een stille belofte dat hij me nooit meer buiten zou sluiten. 'Ik heb er zin in.'